

ΒΡΑΖΙΛΙΑΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ COELHO NETTO

ΤΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΑ ΦΕΥΓΟΥΝ...

ΟΛΙΣ ή Ζοάνα βγήκε στην πόρτα, άποστα-
μένη ύστερ' από μία νύχτα άγρυπνίας που την πέ-
ρασε στο προσκήφια του άρρωστου γιου της,
ό Τιμπούρτσιο, ο άνδρας της, στεκόταν όρθιος
στην αλλη και κίταζε τον περιστέρωνα που
Ξηρωόσε.

Ο ήλιος είχε άνατείλει πια και χαθείσε
τά όγρά φύλλα. Όλα γύρω στην έξοχη είχαν
άγχοσει να παίρνουν καινούργια ζωή. Μά ό
Ίνδος δεν κίταζε τίποτε άλλο άπ' τον περι-
στερώνα.

Τά κοιλιά πήγαναν, ερχόντουσαν, έμπαναν
μέσα, έθγαναν έξω, φτερούγιζαν γύρω στά
δέντρα και στην άρρωστία με μία άλλωστη πα-
ραχη. Άλλα πάμ ξεμάζωναν, διέγραφαν με-
γάλους κύκλους στον ουρανό μ' έπειτα ξαναγύριζαν στον περιστε-
ρώνα, όπου μά άσυνήθιστο κίτρινο έπαραιτούσε.... "Όλ' αυτά έδει-
ξαν πως τά περιστέρια θάρραναν.

Ο Τιμπούρτσιο δέν τ' άφνει άπ' τά μάτια του. Ήξερε την πα-
ρωστία που λέει: «Όταν τά περιστέρια φεύγουν άπ' το σπίτι, ή δυ-
στιχία του χηπάει γρήγορα» και συλλογίζεταν τη ζωή του άρρωστου
παιδιού του.

Ή Ζοάνα τον κίταξε λίγη ώρα κ' έπειτα τον ρώτησε :
— Τι είνε λουτόν ;
Μά ό Ίνδος έξωσε το κεφάλι του, χωρίς να της άπάντησε.
— Τι είνε, Τιμπούρτσιο ; έπέμειν' εκείνη.
— Νά... Τά περιστέρια κίνουν σήμερα νάχα, Ζοάνα....
— Καί σ' άπέχεται και τά κίτταζεις. Δέν πάς καλύτερα στη δου-
λειά σου....

Ο Ίνδος, χωρίς να πη τίποτε, πήρε την άξίνα του στον όμο
του κ' άκολούθησε άργά το δρόμο της φτεταις, με το κεφάλι σκυ-
τό του καί με τη σκέψη του προσηλμμένη στην
ξερωνή άναχώρηση των περιστερώνα.

Σίγουρα, αυτό ήταν κακό σημάδι για το
παιδί του. Άργό έφαιγαν τά περιστέρια, θά
αχόταν ό θάνατος. Σε μία στιγμή γύρισε το
κεφάλι του και κίτταξε πίσω. Τά κοιλιά εξα-
κολούθησαν να διαγράφουν κύκλους στον άε-
ρα, ενώ ή Ζοάνα στεκόταν άκόμα στον κατώ-
φλι της πόρτας, με τά χέρια απανωμένα και
με το κεφάλι σκυρτό. Άσφαλιώς, έλάτρευε ή
δυστυχισμένη....

Καί τότε αυτός που ός τότε δέν είχε σκο-
τώσει ούτ' ένα περιστέρι, έννοιωσε ένα ξερωνό
μίσος γ' αυτά... Ύψωσε άπόσος τους ώ-
μους του και συνέχισε το δρόμο του, ενώ ή
καρδιά του χηπάσε δυνατά. Σάν έβρισκε στη
φτεταί της μαυόκας, κίθησε ξερωνά κάτω,
λυπημένος στά δυό. Ή άξίνα του πάζε τον
όμο σαν ένα άήρηστο βάρος. "Όλο του το καρ-
πί ήταν συντημένιο άπ' την κοίρα, σαν να
δούλευε άκόμα τρείς ήμέρες....

Έξερων, καθώς κίτταζε άφηρημένα, είδε
ένα περιστέρι να άνασχίξη τον ουρανό... "Ε-
πειτα άλλο... κ' άλλο... κ' άλλο... Έφαιγαν,
ναι, έφαιγαν....

Άμείους ό Τιμπούρτσιο πετάχτηκε δρόμος.
Τά περιστέρια έφαιγαν... έφαιγαν.... Έφαιγαν
έρωμαγμένα, χηπώντας τις φτερούγες τους,
γιατί ό θάνατος ερχόταν....

Ο Ίνδος έρωξε γύρω ένα βλέμμα και δέν
είδε πια την πόρση γλή που κίτταζε στο
προϊνό άναράκι κάτω άπ' τις λειριές άγρίδες
του. Σκεπτόταν ότι θά έπερε να είχε πάει το παιδί του μόλις άρ-
ρώστησε στο γιοφύ της πολιτείας. Μά ποιος μπορούσε να ξέρη;
Τά περιστέρια έντοματαξή εξακολούθησαν να πετούν. Κούνησε το
κεφάλι του κ' άπορησαστικά, παίρνοντας πάμ τον ίδιο δρόμο, ξανα-
γύρισε στό σπίτι του.

Όταν ή Ζοάνα τον είδε, του είπε :
— Έκως καλά πού γύρισε ; Έδώ όλιονωχη, δέν ήξερα τί να
κίνο...
Ο Τιμπούρτσιο κίτταξε πάμ τον περιστερώνα και τον είδε ά-
δειανό και γερμάο σιωπή.

Κατά το βράδι, ό Τιμπούρτσιο κίθησε στην πόρτα του σπιτιού
του κ' άρχισε να κίταξει, περιμένοντας τά περιστέρια να γυρίσουν.
Τά κίτταζα τραγουδοίσαν. Όλα τά κοιλιά που είχαν τις φουλιές
τους στά γετονικά δέντρα, γύριζαν για να κοιμηθούν. Μισρώ, μέσα
στο σκοτάδι γανγίον οι σκιδιοί. Μά τά περιστέρια δέν φαινόντουσαν
πουνάει.

Κι όμως, ό φτωχός Ίνδος τά περιμενε. Πού άλλου θά έβρισκαν
καλύτερο άδριο, άπ' τον περιστέρωνα του ;

Ή νύχτα είχε άπλωθεί πια, τ' άστρα φωτίζαν τον ουρανό, με
τίποτε, τίποτε, δέν είχε φανεί....

Ή Ζοάνα καθόταν δίπλα στο σούβιο της, χωρίς να προσφέρη λέ-
ξι. Μά έξερων ή δυστυχισμένη γυναίκα άνασχοίτηκε, σαν ν' άκούσε
κάτι, κ' άρωμος μέσα στο σπίτι. Ο Τιμπούρτσιο άκίνητος, μί κα-
ταλαβάνοντας τί πήγαινε να κίνη ή γυναίκα του, περιμενε να την
ξαναδή να παρουσιάζεσαι ήσυχη, διαν μία σαμακική κρηγή διέ-
σχιζε τη σιωπή. Σάν τρελλός, ό Ίνδος άρωμος κ' αυτός μέσ' στο
σπίτι και βρέθηκε σε μία στιγμή μέσ' στο δωμάτιο που το φώτιζε
άσθενικά μία λάμπα. Είλε τότε τη γυναίκα του, σκιμμένη πάνω άπ'
το μωρό κρεββατάκι του παιδιού της, να κίλη μ' άπελεισία.

— Τι είνε, Ζοάνα ; τη ρώτησε.
Έβείνη άπλωσε τά χέρια της πάνω άπ' το σώμα του παιδιού και
του άπάντησε στερνά :

— Τελείωσε... Δές !... Δές την καρδιά του, Τιμπούρτσιο...
— Τελείωσε ; της άπάντησε κ' αυτός.

Τότε ή μητέρα ανωρόθηκε κ' ένα πήδημα, παραμορφωμένη, ά-
καμιαλισμένη, με φλογές μέσα στά μάτια της. Ήθελε να μιλήση
και δέν μπορούσε. Άπλωσε τά χέρια της πρós το σούβιο της και
σοριάστηκε βαρετά σε μία κόψη, πλημμυρισμένη στά δάσωνα και φου-
λώοντας :

— Δουτέξι μου !... Δουτέξιο μου !... Παναγία μου, Παρθένα !...
Ο Τιμπούρτσιο βγήκε άπ' το δωμάτιο και, μέσ' στη σάλα, μπρός
στο τραπέζι, στάθηκε με το βλέμμα χαμένο και με χείλη που έφαιγαν,
ενώ τά δάσωνα κίονταν άκόμα πάνω στά φλογισμένα του μά-
τια. Σε λίγο ή Ζοάνα βγήκε κ' αυτή έξω τρεκλίζοντας σαν με-
θυσμένη και, βλέποντάς τον, έπεσε μέσ' στην άγκαλιά του. Την κρά-
τησε μέσ' στα χέρια του χωρίς να λέη λέξι κ' άγκαλιασμένοι, έμει-
ναν εκεί έπ' πολλή ώρα.

Ή Ζοάνα κατόπιν ξαναγύρισε μέσ' στο
δωμάτιο του παιδιού. Ο Τιμπούρτσιο έμεινε ά-
κοιμητισμένος στο τραπέζι με τά μάτια προση-
λωμένα στο φός του λυχνιού, που τρεκλώθηκε
στο άνωμο. Το σελήρωος έμπανε λευκό μέσ'
στο δωμάτιο. Άργά προχώρησε ως την πόρτα,
στάθηκε στο κατώφλι της κ' έμεινε εκεί, κί-
ττάοντας στην έξοχη. Έξερωνά του φάνηκε πού
άκουσε φωνές περιστερώνα... Άκίνητος, συγ-
κέντρωσε όλη την προσοχή του κ' άρουγκρά-
στηκε... Δέν είχε γελαστεί. Άμείους τριβήσε
πρός τον περιστερώνα.

Όποτε τά περιστέρια ξαναγύριζαν μετά το
πέραςμα του θανάτου ; άρχισε ν' άναρωσιτάται
με λίσσα σαν ν' άπαντούσε στην ιδέα του. Μά
ήταν άργά πια. Κατάρα !

Ένα φορό—φορό φτερόν, τριμερό κελι-
δηματι, άκούεσαι κρηγές έθγαναν άπ' τον
περιστερώνα. Δέν ίπρηξε πια καμμία άμφιβολία.
Τότε ό Τιμπούρτσιο προχώρησε άπορησασ-
τικά και μπήκε μέσα στο σπίτι.

Ή Ζοάνα έξακολούθησε να κίλη μ' ά-
πελεισία. Αυτός όμως πήρε το λυχνάκι, διευ-
θίνθηκε πρós την κοίτινα και, βλέποντας την
άξίνα σε μία γωνιά, την άρπαξε μονγχιζοντας.
Έπειτα γύρισε στην αλλη και σαν έβρισκε κά-
τω άπ' τον περιστερώνα, άνασχοίσε τά μαντίνα
του και τη σάλεψε άπελειτικά.

Μέ το πρώτο χιτίπημα που κατάφερε στο
σούβιο που στήριξε τον περιστερώνα, τά κοιλιά
όσκασαν. Με το δεύτερο χιτίπημα ένα ξερό
τριψίμο άκούσθηκε. Τότε ό Τιμπούρτσιο, άφι-
κώνας την άξίνα του, σοραφώωσε κ' ένα δέντρο μ' από και έδωσε
μία δυνατή κίλωτα στην μεγάλη κόψη των περιστερώνα, ή όποια
σοριάστηκε άμείους με πάταγο στη γη....

Από περιστέρια πέταξαν με μεγάλο τοόμο και, μη ξέροντας πού
δρόμο ν' άκολούθησαν μέσ' στο σκοτάδι, στάθηκαν έπάνω στη γερ-
μισμένη κατωτάτα τους.

Όταν ό Ίνδος κατέβηκε άπ' το δέντρο τά είδε, ήσαν δυό πε-
πινωμένα. Τά πήρε μέσα στά χέρια του κ' άρχισε να τά κίτταζει.
Ήσαν φριχτά την όψη, χωρίς φτερά άκόμα, μ' ένα έλαφρό μόνο
χυοιδί στο κοκμί τους.

Ο Τιμπούρτσιο έρωξε τά δόντια του, τά έσφιξε και τά έλκωσε.
Τά τριμερά τους κόκκαλα έτριξαν σαν σάβια που σπάζουν. Το αίμα
τους πετάχτηκε θετικό μέσ' άπ' τα δάγνια που τά έσφιγγαν....

Μαγιασμένος, ό φτωχός πατάς τά πέταξε κατωγής και τά πωλο-
πιτόσε, ενώ οι γονιές τους πλημμυροχρόντουσαν από πάνω του, ξι-
φονίζοντας μ' άπελεισία.

Όταν ή Τιμπούρτσιο ξανακίτησε στο σπίτι, ή Ζοάνα έξακολού-

Ο Τιμπούρτσιο συγκέντρωσε όλη την προσοχή του κ' άρουγκράστηκε....

ΑΠΣ ΤΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

Γ.
Ε προηγούμενα φύλλα του «Μπουκέτς» σάς δόσαμε δυο εξαιρετικά ενδιαφέροντα άρθρα για την περιέργη κι' ερωτική, μπορεί να πη κανείς, ζωή του διασημού Γάλλου ποιητού Λαυρεντίου Ταϊλάντ, παρμένες απ' τις φιλολογικές Άνω-Μηνίσεις το σ' συγγραφέας κ. Γουσταύου Λ' Ερρός. Σήμερα σάς δίνουμε με ακόμα σέλινο για τόν Ταϊλάντ, έξ' τσου ενδιαφέροντα κι' επί πλέον δραματικότερη. Την παίρνου με κι' απ'ή άπό τήν ίδια πηγή.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ ΤΑΙΛΑΝΤ,

Ο ΜΕΓΑΛΟΒΡΕΠΗΣ ΠΟΗΤΗΣ

Μιά άπιστευτή και τρομερή είδησις. Ή δυναμιστική άπέπειρα τών αναρχικών. Μιά βέβεα παρηγορύνει τόν Ταϊλάντ. Πώς έχασε τό ένα τόν μάτι. Και πώς τόν έβασε ο γιατρός Ντωριάκ. Μετά τήν ανάρρωσι του. Ή μανική του ποιητού με τή μαγεία. Ο μπουτλιαρισμένος διάβολος. Τό μαγικό σφυρι και τό καρφι. Ή τρεις τριχες του διαβόλου. Ή πονηρίες του Σατανά, κ.τ.λ.

«... Ο Λαυρεντίος Ταϊλάντ σκοτώθηκε άπ' τή βόμβα ενός αναρχικού!...»

Ή τρομερή κι' άπίθανη αυτή είδησις έκκλωφόρησε ένα βράδυ του 1895 αστραπιαίως σ' όλα τα φιλολογικά κέντρα του Παρισίου, άπ' τό «Καφέ Βολταίρ» ως τό «Χρυσό «Ήλιος κι' άπ' τό «Καφι—Προκόπος» ως τήν «Κλωσέρι ντε Λυλά». Προκάλεσε δε πραγματική άπόγνωση γιατί, μολονότι ο ροητευτικός αυτός ποιητής είχε μανιασμένους έχθρούς, είχε έν τούτοις και πολλούς άφοσιωμένους φίλους που τόν έλάτρευαν. Τό πράγμα μάλιστα φαίνεται περισσότερο άπίθανο γιατί όλοι οι αναρχικοί άγαπούσαν και σεβόντουσαν τό Λαυρεντίο Ταϊλάντ.

Σέ λίγο όμως ή βραδινή έφημερίδες έδωσαν άκριβείς πληροφορίες για τό γεγονός αυτό. Ο ποιητής δειπνούσε, έγραφαν, ήσυχαστό «Ρεστοράν Φογιό», μόνος του, στη συνηθισμένη του θέσι, κοντά σ' ένα παράθυρο, όταν έξαφνα ένα έκρηκτικό μηχανήμα, τό οποίο οι αναρχικοί είχαν κρύψει σέ μία γλάστρα, έξερράγη... Τά θραύσματά του έβγαλαν τό ένα μάτι του ποιητού, του σάκатыεσαν τό ένα τόν πόδι και τό ένα τόν χέρι, μά δέν τόν σκότωσαν. Ο Ταϊλάντ, του οποίου τό πρόσωπο δέν ήταν πειά παρά μία ματωμένη μάζα και ό οποίος δέν έδινε παρά έλάχιστα σημεία ζωής, μεταφέρθη άμέσως στό «Νοσοκομείο τής Εσπλαγινας» επί τής οδού Ζακώιλ.

«Όλος ο κόσμος τών θεωρούσε πειά για χαμένο και τήν

τουό δόκτορος Ντωριάκ, ό οποίος ήταν τότε έσωτερικός γιατρός στό νοσοκομείο δπου τόν μετέφεραν.

Ο δόκτωρ Ντωριάκ, ό οποίος πέθανε πρό όλίγων έτών άπό τά τραύματα και τίς κακουχίες τουό ευρωπαϊκού πολέμου, δπου τόσο διεκρίθη για τήν αὐτοθυσία του και τήν άφοσίωσι του πρός τό καθήκον του, έπαίξε σπουδαίο ρόλο στη φιλολογική κίνησι του Παρισίου κατά τά τέλη του περασμένου αιώνας. Έκανε μάλιστα συχνά παρεια με τόν Βερλαιν κι' επειδή είχε άθλητικό σωμα και τεραστία μυσική δύναμη, συχνά μετέφερε τόν ποιητή στό χέριά του, άναίσθητο άπ' τό μεθύσι, στό σπίτι του.

Όταν λοιπόν μετέφεραν τόν Ταϊλάντ στό νοσοκομείο, πλημμυρισμένο στό αίμα και παρομορφωμένο, ο Ντωριάκ ήταν τής ύπνεοσίας. Μά έπειτα από λίγες στιγμές θά παρεΐδε κι' έτσι έπρεπε να έχειρηση τόν τραυματισμένο ποιητή ο δόκτωρ Ντεπρέ, ό οποίος θά τόν άντικαταστήσει. Ο δόκτωρ όμως άγθρός τής άντιστησίας και όλων τών τεσσάρων χειρουργών προόδων, κι' ήταν ζητήμα, άν ο Ταϊλάντ θά ζούσε, έχχειριζόμενος άπ' αυτόν.

Γι' αυτό ο Ντωριάκ, θέλοντας να σώσει τόν ποιητή άπ' τά χέριά του σναδέλωρου του, τουό έκανε μόνος του τήν έξαγωγή του ματιού και δυό έχχειρήσεις, μά στό χέρι του και μά στό πόδι του. ΟΛ' αυτά έγιναν έπιτυχεστάτα, μά όταν ο Ντεπρέ έφτασε κι' έδρε πως δέν τόν είχαν ειδωποήσει να κάνει αυτές τήν έχχειρησι, έξεμίτην κηροεικταίας.

— Πώς! ούφλιαξε. Έτσι μου παίρνετε τούς άσθενείς, κύριε Ντωριάκ;... Αυτό δέν έπιτρέπεται μεταξά σναδέλωρων. Άν ο κ. Ταϊλάντ δέν ήταν γνωστός σ' όλη τή Γαλλία, σίγουρα θά μου τόν άφίνετε να τόν... σκότωσω (ή) έγώ!...

Μά ο Ντωριάκ δέν άπαντούσε τίποτε... Χαμογελούσε μόνο ευχαριστημένα γιατί είχε κατορθώσει να σώσει τόν ποιητή... Έξ' άλλου κι' ο Ταϊλάντ, όταν άγόρευε, τά έμαθε δ'ι' αυτό, τόν ευχαριστούσε με όλη τήν καρδιά, διατήρησε κι' αυτόν αιώνια ευγρομμούνη και δέν παρέλειπε ποτέ να τού άφιερώνη τά πολυτέστερα άντίτυπα τών έργων του...

Επειτα από μήνες ολόκληρους θεραπειάς, ο Ταϊλάντ έκαμε πάλι τήν εμφάνισι τόν στοό «Καφέ—Προκόπος». Μολονότι είχε παχύνει καταληκτικά άπ' τήν αναγκαστική άνάπησι στό νοσοκομείο, μολονότι παρομορφωμένος τώρα, έν τούτοις δέν είχε χάσει καθόλου τό κέρι του και τό ροητευτικό πνεύμα του. Οπως πάντα δε, μολούσε με πάθος περι μαγείας.

— Υπάρχουν—έλεγε—μερικά πράγματα με τά οποία θά ήθελα πάλι να πλουτισθώ τίς συλλογές μου. Ένα άπ' αυτά εινε ή μπουτίλλια μεσ' τόν οποίο ο περιφίμπος μάγος Ήρωάκελος κρατούσε φλυαρισμένο ένα Διάβολο... Ω, θά ήθελα πολύ να τήν έχω τή μπουτίλλια αυτή, μαζί με τό Διάβολο, εννοείται... Έπειτα θά ήθελα να έχω τό σφυρι και τό καρφι τουο ραββίνου Ζεκιέλ. Οπως ξέρει όλος ο κόσμος, μόλις ο ραββίνος αυτός κάρφωνε με τό σφυρι τό καρφι στοό τραπέζι του, όποιος χτυπούσε τήν πόρτα του στη στιγμή αυτή, τόν ρορούσε σιγά-σιγά ή γή! Έτσι, κάποτε ο καλός βασιλεύς Άγιος Λουδοβίκος, ό οποίος ροηφονδύνοντες να χτυπήση τήν πόρτα τουο ραββίνου, χώθηκε ως τή μέση στοό χώμα... Καί άν δέν ζήτησθε χάρη και ο ραββίνος έξεακολουθούσε να χτυπήει τό σφυρι του, ο βασιλεύς θά χανόταν για πάντα μεσ' στη γή... Πρέπει να βρω άποσδιπότε τό καρφι και τό σφυρι... Τέτοια πράγματα δέν πρέπει να χανάνται, όπως χάνεται ένα κομμάκι ή μια διαρρήματα. Μετά τό τραγικό δυστύχημα του, ο Ταϊλάντ φαίνεται πολύ σπανάως στοό «Καφέ—Προκόπος» κι' έτσι δέν τόν βλέπαμε συχνά. Έτρογε πειά στοό «Καφέ Φογιό», στοό οποίο είχε γίνει ή έκρηξις τής βόμβας και τουό οποίο ο διευνθητής δέν τουό έπαυσε χρομάτα.

θουσε να κλαίη, έχοντας άγκαλιασμένο τό παιδί τής. Έξαφνα όμως ανασκήρτησε κι' ανατρθώντας έπιασε τό χέρι τουο σύζυγου τής, με τά μάτια διασταλμένα, με τό στόμα άνοιχτό.
— Τί εινε, Ζοάνα; τή ρώτηρ' έκείνος. Τί ξέρεις;
— Τότε εκείνη τουό άπάντησε με τρώμο:
— Τά περιστέρια! Δέν τ' άκούς;
— Πράγματι, από τή στέγη τουό σπιτιού άκούγονταν ή θλιμμένη φωνή τους...
— Ξαναγυρίζουν, εινε ή Ίνδη. Ποιός ξέρει γιατί; Ίσως τό παιδί μας εινε ζωντανό άκόμα.

Μά ο Τυμωόρτσιο ύψωσε τούς όμους του και τής άπάντησε...

— Κλαίνε!... Κλαίνε όπως κι' έμεις... Εινε ένα ζευγάρι που έμινε έξ' αιτίας τών παιδιών του που δέν μπορούσαν να πετάξουν άκόμα... Μά έγώ γκρομμισα τόν περιστέριονα καταγής και σκότωσα τά πιτσουάκια... Κτύταξε.

Και τής έδειξε τά καταματωμένα χέριά του.
Κι' έπειτα από λίγο πρόσθεσε:
— Έλα να τά δής...

Ο Τυμωόρτσιο βγήκε άμέσως μαζί με τή γυναίκα του και κατέβηκαν στην αυλή... Έκει ο Ίνδος έπιασε στοό χέριά του τα πτώματα τών δυό μικρών περιστέριων.

— Κτύταξε, εινε στη γυναίκα του.
Χωρίς να πη λέξει, ή Ζοάνα κτύταξε. Μέσ' στον τρώμο τής, είχε πάψει να κλαίη. Κτύταξε τό σύζυγο τής, που τά ξαναμίμνα τουο μάτια πετούσαν φλόγες.

Ο Τυμωόρτσιο τότε τεντώθηκε και πέταξε τό ένα άπ' τά φύδια πιτσουάκια στη στέγη, μωργκρίζοντας:
— Ωστία!

Ή Ζοάνα, άφωνη, τρομαγμένη, δέν μπορούσε ν' άποσπάση τά μάτια τής από τό σύζυγο τής, που τόν έβλεπε να κλαίη με λυγμούς και τουό οποίοι τά χέρια ήσαν βαμμένα στοό αίμα.

— Πάμε, φίλε μου! τού έλε στοό τέλος. Αυτό ήταν τό θέλημα του Θεού! Τό παιδί μας ροικνεται μωρος οφαναός...
Μπήκαν κι' οι δυό στοό σπίτι και μωρος στοό κρεβάτι όπου κοιτόταν τό πεθαμένο παιδί τους, δάκρυα κίλησαν άπ' τά μάτια τους, ενός άπάνω στη στέγη τά περιστέρια, που είχαν ξαναγυρίσει, ξεφρόνιζαν άπελυπμένα.

COELHO NETTO